1 IV тетрадь

13

войска за толкозъ кратко врѣме сама не е пристигнала навредъ да извърши тѣзи чудеса отъ храбрость и пъргавость; тука е очевиденъ пръстътъ на туземнитѣ българи. На пролѣтьта още ~~прѣзъ~~ 1 тогава Михаиловата войска, която бѣ минала отсамъ Дунавъ, прѣтоварена съ плячка се завърнала назадъ прѣзъ Дунавъ, а възбунтуванитѣ българи останали лице съ лице срѣщу турцитѣ. Ф българитѣ тогава не се ~~но тѣ не се~~ уплашили и не се притаили, а съсрѣдоточили въстанието въ Търновско, прогласили тогава си още (1595) за български царь нѣкого си Шишмана III отъ потеклото, както се вѣрва, на Ив. Шишмана, и рѣшили се да отстояватъ народната си самостоятелность, въ очакване и на чуждата помощь. Русчукъ, Варна, Шуменъ, Провадия, съ една рѣчь цѣла източна България била въ споразумѣние; а както се вѣрва и Западна България тоже била настроена да се намѣси въ това размирно движение; защото въ тая сѫщата година до 2000 горски юнаци, подъ име хайдуци, нападнали на София и я разграбили. Мѣстнитѣ турци и еничеритѣ едвамъ се още държали въ нѣкои мѣста само, ама не били въ състояние да потушатъ движението, и чакъ когато потурченикътъ Синанъ паша, като Великъ Везиръ могалъ да събере и прѣстигне съ голѣма турска сила въ България, и българитѣ видѣли че очакваната помощь не са явила и че тѣ сами не ще могатъ да устоятъ противу турската сила; то едни се притаили, други се прѣселили и разбѣгали, както направилъ ~~това~~ и новопрогласениятъ царь Шишманъ III, който съ близкитѣ си привърженици забѣгналъ въ Русия. А по-голѣмата часть отъ воинитѣ се присъединили съ войскитѣ на Влашкий воевода Михаила и продължавали да се държатъ противу турцитѣ съ надежда че ще получатъ помощь отъ Сигизмунда и ще се върнатъ въ България.

Ф